

Kľúčom je trpezlivosť

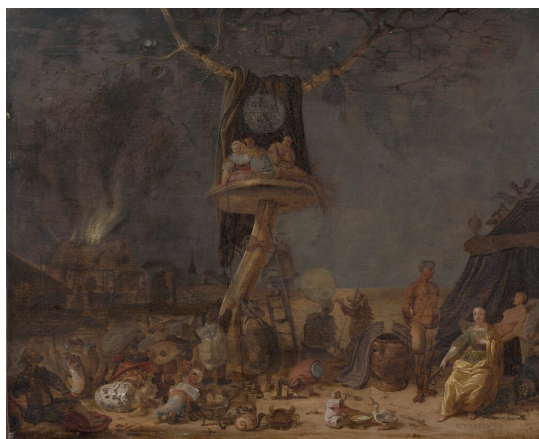
Jozef Duháček

16. februára 2024 ✚ Cirkev ✚ Komentár

Dnešný katolicizmus je korisťou všeobecnej apostázy; ako katolíci už žijú iba roztrúsené skupiny zdravých buniek čerpajúce silu a životný elán z nadprirodzena a tým zase hrozí skaza, ak nie sú včas varované pred nebezpečenstvom. Túto diagnózu vyriekol belgický profesor Manuel de Corte v roku 1971. Napriek prozreteľnému nárastu rozptýlených tradičných skupiniek za posledné polstoročie to stále platí, ba platí to ešte viac.

Tento tomistický filozof na Univerzite v Liège pri diagnostikovaní kondície nákazou sužovaného Kristovho mystického tela, nákazou akcelerovanou nešťastným koncilom, zachytil aj poslanie a cieľ poľnej nemocnice katolíckeho sveta, ktorá bola už vtedy zriadená: tzn. zastaviť metastázovanie nádoru pokoncilovej skazy pomocou svätej medicíny katolíckej Tradície a tradícií, pretože zdravie a spása duší boli bez varovania dotyčných vydané napospas modernistickej nákaze.

Naozaj drvivá väčšina katolíkov v 60. rokoch túžila, aby im koncil a následná reforma vymysleli novú liturgiu, aby teológovia zobrali Pravdu a hodili ju na hnoj medzi bludy rúhačov a pohanov, ktoré postavili na roveň Božej pravde? Žiadali katolícki rodičia, aby sa morálna náuka Cirkvi skrivila a sfalšovala natoľko, že nebudú môcť svojim deťom hovoriť o zvrátenosti takého alebo onakého životného štýlu, pretože zrazu sa v Cirkvi žehnajú tí, ktorí boli ešte včera považovaní za páchatelov najohavnejších zločinov? Toto všetko bolo na nič netušiaci veriaci ľud uvalené pod zámienkou poslušnosti.

Anonymný holandský maliar z 2. polovice 17. storočia: Patientia (Alegória na Patienciu / trpezlivosť), obraz je zo zbierky SNG

zdroj: wikimedia commons

Hoci táto trpká medicína Tradície nie je pre samolúbu a málo statočnú väčšinu pokocilových katolíkov atraktívna, odolnejší členovia bojujúcej Cirkvi v minulosti i dnes často svedčili o liečivých a energizujúcich účinkoch strohého medicínskeho rozprávania pravdy.

Fackovaní realitou jedného poburujúceho škandálu za druhým, si v istom okamihu uvedomili, že za nasladnutými úsmevmi dvojtvárných biskupov, ktorí veselo riadia skazu a úpadok vlastných diecéz, sa skrýva iná tvár: a tá sa neusmieva. Je na nej pochmúrny úškľabok ničiteľa, podporujúceho všetky druhy kacírstva, neresti, svätokrádeží a rúhania. Pohár raz pretiekol, musel pretiecť a tí, ktorí ešte úplne nerezignovali na pravdu a svoju katolícku výchovu sa prebrali prví.

V Tradícii našli autentickú katolícku odpoveď na zhubnú silu diabolskej dezorientácie, ktorá každým dňom viac pervertuje náuku i mravy. A tak svoju márnú a falošnú láskavosť a prejemnelý prístup vymenili za tvrdú lásku, ktorá sa nestará o ľudské ohľady: za pravú kresťanskú lásku, ktorou pozorujú biskupských kormidelníkov modernistického ľadoborca, ktorý deštruuje vieru veriacich.

Dôkladná a poctivá meditácia o umučení nášho Pána a Spasiteľa zaručene vyvolá brutálne úprimné sebaskúmanie. Preto je prísnosť pôstnej doby vždy vhodným časom na zastavenie a zamyslenie sa nad naším minulým, súčasným a budúcim úsilím.

Tu je možné zvažovať, či napríklad „príkry“ prístup k najatým pastierom, ktorí sa podľa slov nášho Pána nestarajú o stádo, keď prídu vlci, či je tento prístup dobrý. Nebolo by lepšie skúsiť miesto biča cukor? Túto metódu uprednostňoval sv. František Saleský, aby prilákal zablúdené ovečky späť do ovčince. Veď samotná pravda a ukazovanie prstom na tých, ktorí kazia vieru a mravy nedokázali zabrániť opakovanému a ustavičnému znovuukrižovávaniu Ježiša Krista. Márne písali kardináli a arcibiskupi kritické štúdie a dubia, márne teológovia už šesťdesiat rokov ukazujú na zmeny a ruptúry v náuke a mravoch, márne tradicionalistickí partizáni zhromažďujú fakty potvrdzujúce ich predpovede skazy a zmaru. Nepomohlo.

Druhé utrpenie Pána, strmé stúpanie pokoncilovej krížovej cesty nás priviedlo na druhú Golgotu, keď sa vo vedení Cirkvi etablovali ľudia sprisahaní vymazať čo najviac stôp a známok nadprirodzeného života z Kristovho mystického tela. Keď namiesto pozdvihovania duší nastúpil trend zosvetšťovania a nekritického prijímania sekulárnych politických programov. Keď sa miesto záchrany duše zachraňuje klíma, namiesto nadprirodzenej viery v Boha sa verí hygienikom a vedcom, namiesto „nebudeš mať iných bohov“ sa šaškuje s Pachamamou a indiánskymi démonmi.

Keďže vzostup a železné odhodlanie dokončiť sekularizáciu katolíckeho života a praxe, ktorú započali ľudia ako Annibale Bugnini sa nepodarilo zastaviť, stálo naše úsilie vôbec za niečo? Keďže veci sa konštantne menia od zlého k horšiemu, ba až k bezprecedentnému zlu finálneho rozvrátenia morálky a doktríny, aký zmysel malo hlásať pravdu zo striech, keď sa to ukázalo rovnako márne ako ústretový a tolerantný prístup?

Pointou je trpezlivosť – vlastnosť, ktorú náš Pán vyzdvihuje a požaduje a svätý Pavol ju hlása. Nemo sapiens nisi patiens hovorili v stredoveku. Latinské slovo patientia prekladáme ako trpezlivosť, vytrvalosť, ale aj ako utrpenie. Rovnaký koreň (pati, patior) má aj slovo passio, ktoré sa dnes najčastejšie používa na označenie umučenia nášho Pána (slovenským ekvivalentom je slovo pašie).

Pán nám dal príkaz, ale aj príklad toho, čo možno dosiahnuť trpezlivosťou a vytrvalosťou, s ktorými je však neodmysliteľne spojené utrpenie. Spásu celého sveta. Zaujímavosťou je, že v modernej dobe sa v latinčinou ovplyvnených jazykoch etabloval pre slovo passio nový význam, vášeň, záľuba (po slovensky ľudovo pasia). S trochou kreativity teda možno povedať, že v tom utrpení by sme mali byť trpezliví, vytrvalí ale mať v ňom i záľubu, milovať ho. V Gibsonovom *Umučení Krista* je scéna, v ktorej Kristus svoj kríž s láskou objíme.

Tento obraz má veľkú výpovednú hodnotu.

Okrem neúnavného pripomínania pravdy a toho, čo je samozrejme, sa pri zamyslení a hľadaní odpovede na všetky tieto úvahy treba obrátiť k správne (katolícky) chápanej a praktizovanej láske; falšovanie tejto teologickej cnosti je azda najškodlivejšie zo všetkých základných omylov, ktoré sužujú modernú Cirkev.

Láska je falošná, keď bagatelizuje alebo ignoruje pravdu. Nemôžeme praktizovať Kristovu lásku bez pravdy, ani pravdu bez lásky. Dobro, pravda a krása sú tri transcendentálie, ktoré sú neoddeliteľné a do istej miery sú obrazom Najsvätejšej Trojice, kde Otec je dobro, Syn je pravda a Duch je krása. Lebo ako je prikázané v v Evanjeliu podľa (Lk 10,27), nemilujeme svojho bližneho pre jeho samotného, ale pre lásku k pravde. Ježiš sotva mohol byť jasnejší:

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou, celou svojou silou a celou svojou myslou.“ Až potom dodáva: „a svojho bližneho ako seba samého“.

Modernisti jednoducho krájajú a osekávajú tento príkaz tak, aby vyhovoval ich svetskému účelu, vynechávajú prioritu lásky k Pravde, aby presadzovali prioritu lásky k bližnemu. V tom vychádzaní v ústrety a sprevádzaní bližneho je len málo lásky k Pravde, ale na všetkých stranách prekypuje „rešpektom k ľudskej dôstojnosti“ a „láske k hriešnikom“ a „pastoračnými ohľadmi“, takže nakoniec lekár vyhlasuje chorobu za zdravie a odmieta podávať liek. Tak prevrátená a zvrátená láska sklzáne do obyčajnej ľudskej úcty; je to anticnosť hodná ich sociálno-sekulárneho evanjelia a v konečnom dôsledku sa ukáže ako obyčajná nenávisť. Veď Pán povedal jasne: „Ak vtedy, keď poviem bezbožnému: „Bezbožník, určite zomrieš!“, nebudeš hovoriť, aby si bezbožníka vystríhal pred jeho cestou, ten bezbožník zomrie pre svoju vinu, ale jeho krv budem požadovať z tvojej ruky.“ (Ez 33,8)

Aby sme čelili tejto zvrátenej „láske“ prispôsobenej modernistickému pápežstvu a bezbožnej generácii ponorenej do anarchie „vlastnej pravdy“, je dôležitejšie ako kedykoľvek predtým podporovať pravú lásku prostredníctvom hlásania absolútnych právd našej svätej viery, nech sa deje čokoľvek. Okrem toho, ako tvrdila Matka Tereza, pravda má svoju vlastnú silu bez ohľadu na čokoľvek iné alebo akúkoľvek viditeľnú odmenu. Samozrejme, bola živým dôkazom tejto skutočnosti, rovnako ako všetci svätí, ktorí zosobňovali jednoznačné Božie stanovisko: „Lebo nato som sa narodil a preto som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“ (Jn 18,37)

Čím viac sa dnes v Cirkvi dusí tento Boží hlas, aby sa papagájovali sekulárne programy, tým nástojčivejšie musíme hovoriť za Neho. Ako vystihol v úvode spomínaný profesor, tvoríme len malé a roztrúsené skupinky a vedieme partizánsku vojnu. Nechodíme sa fotografovať s generálmi, ktorí zradili a oslabili bojujúcu Cirkev. Či už naše slová padajú nevhod, znepokojujú a hnevajú alebo jednoducho narážajú na hluché uši – to nie je náš problém. Je to ich problém. Pôstne meditácie nám neustále pripomínajú, že nakoniec budeme všetci predvolaní zodpovedať sa za svoju hluchotu voči nepohodlným pravdám: za to, že sme im nedokázali čeliť, činiť pokánie a zmeniť svoj život. Alebo že sme ich nedokázali hlásať. Nie je nakoniec aj tento apokalyptický pontifikát len výsledkom našich nahromadených hriechov?

Uprostred všetkých strašných sporov v Cirkvi a v štáte sa preto s plnosťou lásky a pravdy rozhodnime pokračovať s Kristom, ktorý sa „rozhodol ísť do Jeruzalema“. (Lk 9,51)

A ak nás na tejto dlhej a krušnej ceste veľmi spomaľuje a obťažuje bičovanie Tela Kristovho modernistickými prelátmi, je to skúška pre našu vytrvalosť, výzva pre našu vieru a tak sa postíme a modlime vo všetkej láske, aby toto trápenie už skončilo.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/klucom-je-trpezlivost/>